ANY IX.—NÚM. 389 Extraordinari: 15 cèntims BARCELONA, 10 MAIG DE 1916

PAPITU

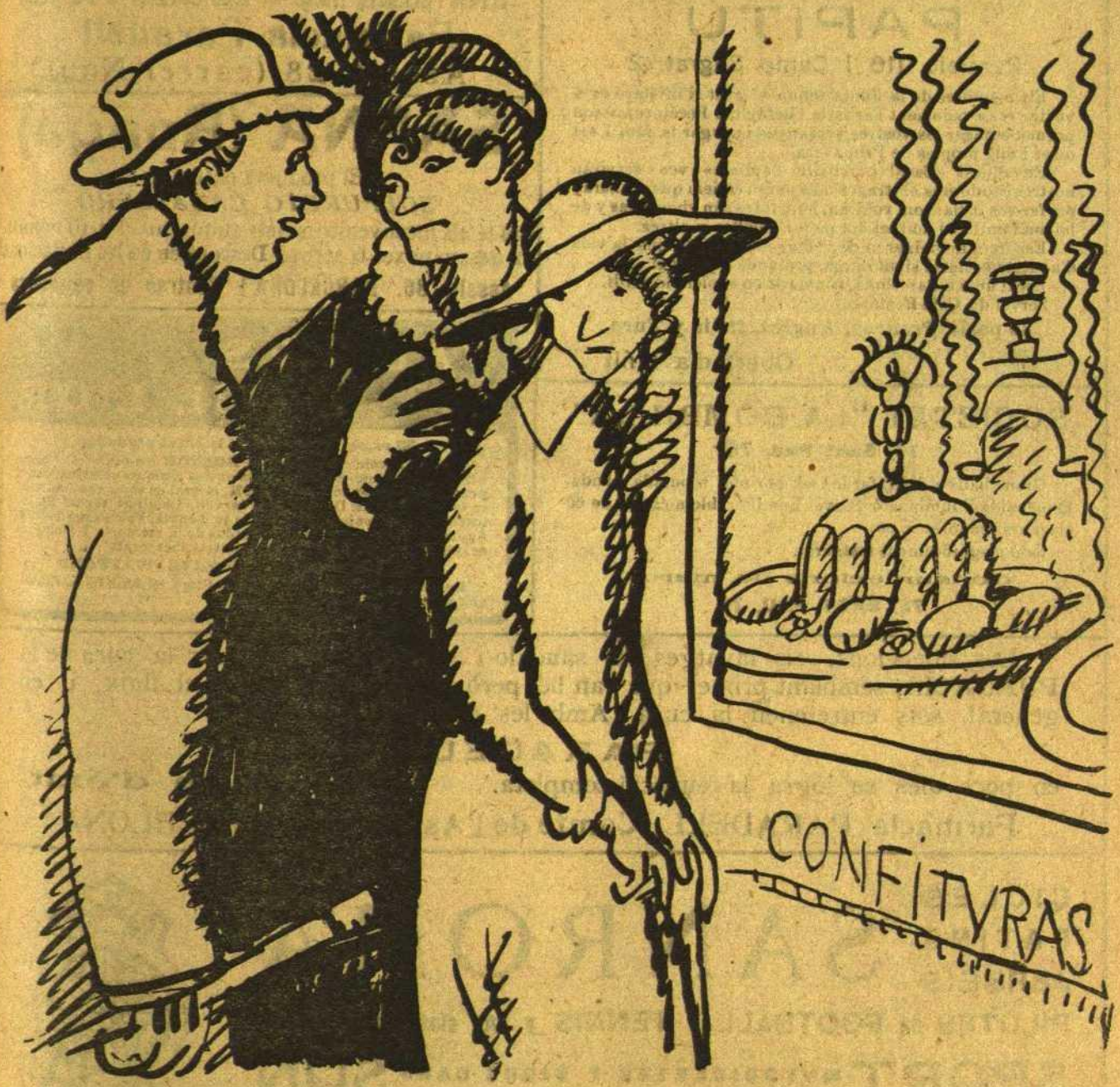

—Oh! qué mones!

—Grans mercès!

—No ho deia pas per vostès.

'POMPEYA'

Temple de l'alegria

Telefon 2458

Tots els dies, tarde i nit,

Gran concert per 50 hermoses artistes, 50

Grans èxits de

NIÑA DE LUCENA I ROSITA BREÑES

Gran succés de la cançonetista

ESTRELLA SOLER

Societat Recreativa PAPITU

Paralelo, 116 i Camp Sagrat, 2

Els membres de la Junta tenen el gust d'invitar-vos a visitar reservadament l'artístic «Refúgium Pecátorum» son pogueu amagar les vostres vergonyes i apagar la fam i set o set i mig propies de Primavera.

En aquest «Casal barrilaire Papitesc» vos serviràn nostres cambreres els tragos més purs i creiem que acabaràn per fer-vos ballar com voldràn, puix totes són «honradas y de buena familia» i amb el dot de'n Cumellas y altres.

Esperem no deixareu de visitar-nos a fi de que la vida d'aquesta societat sigui llarga, gruixuda i que ragi.

Local únic a Barcelona, convertit en esplèndid jardí.

Servei de Cafè-Restoràn.

Se parla Francès, Anglès, Italià y Turc

Obert dia i nit

SOCIETAT "LA BOMBILLA"

75, Sant Pau, 75

Grans balls a diari, tarde i nit per una reputada banda. Esplèndida il·luminació. Servei immillorable a càrrec de 60 elegants senyoretes, 60.

Saló magníficament restaurat.

Consumacions de marca

75, SANT PAU, 75

ROYAL CONCERT

Palelió de Moda — **El Rei dels Music-Halls**

Grans ovacions a

SWIP-DUO

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure — **Restaurant a la carta** — **Butaques gratis**

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell

Assalt, 28 (carrer Nou)

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa desaparèixer la sarna. **Desconfieu de les imitacions!**

Assalt, 86, BARCELONA | Centres de específics

VAL MES QUE L'OR

El remei que li retorni la salut perduda,

i aquest, és la célebre **CURA de BOSTON** (en píldores), l específic del dia, l'únic, a base de substancies tòniques combinades pel **procediment especial BOSTON**, el qual en tots, absolutament en tots els casos de Debilitat del cervell, Debilitat sexual (impotencia), Neurastenia, Afeccions de la mèdula, Vellesa prematura, Agotament físic per excessos, Perdua de la memoria i Debilitat nerviosa, està donant cada dia resultats inesperats

BOSTON CHEMICAL WORKS - WATFORD

Depòsit: Segalà, Rambla de les Flors, 14; **ALSINA**, Passatge del Crèdit, 4.—**BARCELONA.**

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la **PURGACIO**, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna el fluix, i, en general, sols entretenen la cura. Amb les especialitats

PARADELL

en pocs dies se logra la curació completa. **27 anys d'èxit**

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, 28. BARCELONA

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Telèfono 1465 - BARCELONA

BARCELONA, 10 MAIG DE 1916

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre . . . . . Ptes. 2
ESTRANGER, « . . . . . » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

A l'alegría d'haver rebut el Jurat de PAPITU poesíes tant admirables com la que ha merescut la nostra Flor natural, hem de barrejar-hi la tristesa que ens ha produit el fet inusitat de que el poeta de la botiga del davant, premiat també amb la Flor, coincidís casi exactament en la seva composició amb la que a continuació insertem, model de frescura i de galanía d'estil, que és del mateix estil que les altres. Aquesta sí que és una flor natural. Una flor que si no fa estiu no deixa d'ésser calurosa i és natural. El nostre poeta ens escriu que després d'haver-se-la empescada ha quedat tant natural, i afegeix que, segons el séu entendre, entre ell i el poeta dels altres jòcs hi ha hagut un plagi com una casa o un mal entès, perquè les dues poesíes són casi exactes. Aneu a saber qui ha sigut el primer que l'haurà escrita, si el nostre o l'altre!...

DE LA VIDA... AIRADA

Non transeas nisi mundátur.—
GALENO.
(Especialista en enfermetats secretes. Discreció, chic, elegancia i permanganat.)

Aquella figuera que fa olor de brosta
tancada i barrada per qualque mussol,
aquella figuera que tants nyanyos costa
i tant desconsol...
Aquella figuera que sembla una eixida,
té la virolada rojor dels clavells;
aquella figuera voltada i guarnida
de flocs i rastrells,
bella és si s'eixuga i es cuida i es mima,
sentint tanta vida passar camí endins
quan l'aucell de fòra atrevit s'hi arrima
fins que's fica a dins;
quan l'aucell que passa ses cançons li envía
i amb elles aquell gust de cel que hi ha,
aquell gust de cel que no té *tu tía*
quan l'aucell s'hi està;
quan trenquen les reixes de calces tirantes
fan sortir de fòra brunzint com un llamp
ses eines, els joves, nètes i brillantes
per abastá el ram;
el ram de ses figues dolces i sucoses,
i rebre'n l'ofrena del séu millor most;
el ram de ses figues, ses figues formoses
que són per l'agost...
Aquella figuera és aspre i és forta,
però la brancada que extén al séu volt
és discreta ombrel·la, on s'hi reconforta
l'ensopit mussol.
S'hi sent l'olor brava si algú hi espetega,
una olor de cuina igual que en altre lloc
(aquella oloreta que ensopeig i ofega
si vas poc a poc!)
Té figues pansides, de pell arrugada
i en té de mólt tendres que semblen un ull
i de coll de dama d'olor regalada;
ja os dic que n'hi ha un bull!
Pro com les d'aquella mestressa fecunda
jamai n'he menjades, ni per Carnaval;
la *paia* les guarda, tota pudibunda,
sota'l davantal.
Obriu la finestra, masovera vella,
perque a dins hi deixi l'ànima a l'encant;
obriume-la tota, que jo sé una ocella
que ja està trinant!
Obriu la finestra, masovera bruna,
que l'ocella gaia ja sent la farum;
obriu la finestra, obriu-la tot d'una,
que és oli en un llum!
Obriu la finestra, que fa molta calda;
doneu-me la fruita que sols vos teniu,
i rient, rient, os duré a la falda
l'ocell que fa estona que'm fa miraniu...

BUCÒLICA

LEMA: La patata.

Oh, dolça patata! Excelsa i flairosa
deesa abundosa dels fruits saborosos!
Per tu l'hom s'afolla i et cerca afanosa
com cerquen impúdics a la goça els goços.
Patata morena de gust d'ambrosía
molsuda i sedosa, de dolça menj da,
que dónes a l'home salut i alegría
i per tots els gustos ets condimentada.
Patata exquisida, regina i senyora
de totes les taules on la carn figura.
Carn sense patates, poca cosa fóra...
Patata esplendenta, que tots e s mals cura!
Quan del temps la tasca mon còs afebleixi
i mes dents no puguin, com ans, rosegar-la,
la tendre patata no voldré que'm deixi
encara que sigui només per llepar-la.

Homenatge poètic de les potencies estrangeres al PAPITU

El folk-lore català tradult a les principals llengües estofades i sense estofar!!

La Flor natural, la de malva, l'Englantina, la gelatina, la Viola d'or, la viola d'orquestra i la violació poètica a casa nostra!!

ELS POETES DE LA FRANÇA

Descendant de la fontaine du Chat,
une p'tit fille, une p'tit fille,
descendant de la fontaine du Chat
une p'tit fille avec un soldat.

Demandez-lui comment s'appelle,
Mariannette, Mariannette;
demandez-lui comment s'appelle,
Mariannette des yeux vifs.

Edmond Rostand.
(De l'Académie Française.)

Monsieur Raymond
lui trompe les servantes,
Monsieur Raymond
lui trompe tout le mond'.
Les pauvres servantes,
quand s'en vont coucher,
la chemise courte
et le cul tout frais.

Anatole France.
(De l'Académie Française.)

DE LA DOLÇA ITALIA

Io te lo sono visto, Mariagneta,
io ti lo sono visto, il rossignol;
io ti lo sono visto, qu'andava in nero
io ti lo sono visto, qui era in lutto.

In una fenestra ti sono visto,
faciendo polizia di l'esquerola,
io ti gettato un bel mazo di fiori,
lo hai buttato di alto basso.

La Paola n'ha une calze,
mercate in gli Encanti,
gli arrivano a Figuerini,
e ancora li sonno grandi.

Viscomte Gabriele D'Annunzio.

DELS ANGLESOS A QUI NO DEVEM

The Miss of Banyolas,
the xherreman of Mister:
«Desiderem sher water-closet
the guipementem millonarys pistholas.»

Bernard Saw.

Mandremen arbrem,
stirada of baby,
wisky and soda,
filawemen mai,
karai!

Lord Rosbeef.

DE L'ALEMANYA DE'N GŒTHE I DE'N KRUPP

Das Rectourumkraj das Sant Celonium'
von das fawas kom das punch,
thandebon kas kimhaskolthin,
shelhaswegnin kilometrem lluny das [koul.

Gerard Haupimann.

Els aucells posen els ous
tot fent cants primaverals,
e: PAPITU jòcs florals
i jo faria jòcs nous.

Das hairet, das hairet das matinada,
das glassem isthiu, das maniguen kamisem isthiu;
das afanemen, das afanem das rhoshadhes,
dasmeshem das Hawwril, Hawwril.

Won fotheretem foch,
das thyo, thyo Stornudem;
Won fotheretem foch
das thyo, thyo Paperstrassen.

Sudermann.

DE RUSIA ENS ENNIEN

Marakuska kuff osff blauff,
lhafffawam phikaff,
shiflawsents prhop donthhsefs
khinha mushikaffffff!

(*D'un nebot de'n Tolstoi.*)

Skaraboff buffm boffm.
phosiffvow olivoff,
phosiffow olivoff,
skaraboff buffm, boffm,
phosiffow olivoff
danhsnnllumffuoffoff.

Màxim Gorky.

DELS TURCS

Kaj ssetsshe, kaj ssetsshe
mham vih,
kaj nyebit kasneshthotess,
laskava kis dinyí.

Kap-de-phipa.

DEL JAPONÉS TREMPAT

Ton-ton-tin-ton
ton-ton tina-
tan-tin,
ton-ton-tin-ton-
ton-ton-tina-
tam-tom,
ton-ton-ton-ton
tin-tin-tina
ton-tin,
tin-tina tin-ton
tina-kina-kin-rom.

(Kansó del *Golondrón* en japonés.

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Estupenda información—que casi bien toda en verso—nos ha enviado Buendía—que es el poeta del día—más mejor del Universo.

Es su estilo original—dulce como regalesia,—hirviente como magnesia—y es finito y no hace mal.

—I per què et tombes?
—Me tombo perquè sento tocà el bombo.

Nota.—*La casa protesta airada y azaz enérgicamente de que no se haya dado la flor a Buendía. Todo son compadres y comadres.*

Jueves, 4.—Conque habéis tenido el acudido de engiponar nuestro rotativo en verso? (Esto de rotativo lo digo porque me rota.) Pues vais a ver si soy un triunfo o no.
De la seta estáis tocados
o bien os falta un hervido.
Por los codos me he reído
al ver que me pedíais versos para el número a los Juegos [Florales dedicado.
No sabéis, morros de higo,
que en esto de la poesía

vuestro cachondo Buendía
sabe la prima y podéis bien bien subir de pieses en lo [que yo digo?

Un servidor era un marreco, allá por el año del escozor en que todo el mundo grataba, que ya endiñé un soneto de 90 líneas a la raspa de casa. En esto de poesía, la ha mamado un servidor.

Y ahora hablemos como cale de la guerra,
pues por algo he venido yo a la guerra.

¿Habéis visto con qué facilidad me sale? ¡Qué pagaría López Escozor de semejárseme!

Por el lado de Verdún
se oye mucho pim, pam, pum.
Y por el lado de Iprés
dicen que no pasa res.
Y ahora otra cosa, si os place:
La raspa de mi dispesa
es la mar de bonachona,
pues ayer, sin ir más lejos
se dejó tocar la... batería de cocina.
¿Sabéis dónde los loros gozan de más renombre?
¿En Jamaica? ¡Romances! ¿Os dais? Pues en Berlín.
¿Que no caéis? ¡Carambal ¿Acaso hay algún hombre
que hablar no haya oído de aquel «l'oro del Rhin»?

¿Qué decís, sudados? ¿Que el Rhin no pasa por Berlín? Ya lo se, ya, que en esto de geometría estoy al tanto; pero si no pongo Berlín no me sale el verso, ¿sabéis?

Dad recuerdos a Pich, el *cristus* radical, y a Montero, lo más típico de nuestra tierra y poneos tranquilos.

Viernes, 5 —Ahí va un chiquito más de poesía:

Verdad ¡oh ciudadanos! que soy un gran poeta?
Si me pongo a hacer versos os hago un gavadal;
que en esto de la rima la baza no me empeta
Carner ni Apeles Mestres, Socías ni Parpal.
Yo canto a la natura con traza y con de aquello,
canto a la primavera y al grapeado amor
y en casa de mi flavia ¡ay, sí! me esgargamello
con el canto de un duro pidiéndola un favor;
me engega al botavante la gran morros de higo
porque no le hago pieza o pafias quiere más,
pero yo me hago el ornio y pienso «sí que amigo...»
y le digo «mañana, niña, me afeitarás...»

¿En qué se parece uno cuando un chiste le ha hecho gracia, al alcalde de Barcelona? En que ¡Rius y Rius!

Tengo para mi xicota
una cosa muy barata,
que se la podrá meter
en su espléndida... cabellera.
Un retrato os envío que un cuartel afigura.
¡Mirad cuántos cañones y soldados que hay!
¿Que no los veis, decís? ¡No seáis criatura.
Es que aun están dentro, pero saldrán, caral

¿Que no habéis tirado a los Juegos? Yo metí un epitalamio cómico-bailable en 2552 versos, entre los que había
unos largos, largos, largos, de tan largos kilométricos y otros cortos
como este;
pero se ve que no les ha caído en Gracia y me han dado pata. Se titulaba «La neurosi de l'esquimal» y comenzaba así:

«Llamp de Déu, redéu de neu;
via fòra del terrer, me caso amb séu!
Llur volença, que flairejo prop la llar
d'un llir verge lo bell flaire me'n apar...»

Ahora lo traduciré al castellano y ya verán como Royo Villanova me da una enjabonada!

Sábado, 6.

Una chica de Versalles
me ha pedido una peseta;
pero como yo no bado,
la he mandado a la... place de la République.

Ahí tenéis otro retratito, de aquello más bonito. Es fantástico y hace gozo de debueno. Publicadlo, para que rabie Figuerola.

¿Sabéis qué dice un marino
cuando ve pasar un submarino?
«¡Pasad y desvaneceos,
pasad, siniestros vapores!...»

Nandu también ha querido hacer un verso: escuchad:

«Yo tengo en casa un cana-
rio que canta tan bi-
en que parece un ruiseñor, la buena verdad.»
Verdad que no está mal
por haber salido de la closca de un animal?

Una cosa muy difícil
y que cuesta gran trabajo
es llegarse con la lengua
a la punta del... pie derecho.

Domingo, 7.—¡Hoy sí que habéis sacado habas de olla! Habréis visto a Rius presidiendo los Juegos y diciendo aquello de: «Sobra la festa...» ¿Dicen que la flor más o menos natural la arrambó Riu, de Manresa? Yo la hubiera endosado a Fius y Palá.

Dicen que el Dr. Girona
un accésit ha sacado
y que al gran Bofill y Matas
también le han premiado.
Y a mí me han dejado
¡¡apeado!!
Mosén Navarro
también ha sucado
y a Roger y Brossa
también le han dado.
¡¡Estoy empipado
y desengañado!!

Para distraerme, mañana guillo a Verdun. ¡Ya verán qué crónicas, ya! ¿Saben dónde los policías son más malos? En Suiza, que son unos guarda-cantones.

Lunes, 8.

Por no gastar precauciones
tuve cierta irritación
y el doctor especialista
me recetó permanganato (1).
Mañana a Verdun me voy,
pues preparado ya estoy.
Nandu tiene cagarinas
de cangüelo. Es un gallina.
Según dice un cabo de gastadores
que encontré a entrada de obscuro entre las flores (2),
los alemanes se han deturado
y no han pasado
porque los franceses han cerrado y barrado
y les han fastidiado.
Una vez cogí una flor
y me punxé con la espina;
ayer me fuí de parranda
y hoy me duele la... cabeza.
Dad recuerdos a Cambó
de parte de un servidor,
que es un gran admirador
de su... de su...

No encuentro consonante. Buscadlo vosotros mismos.

Dad expresiones a Morera y Galicia, el poeta leridano sí que también diputado, y a Puig y Cadafalch, el gran arquitecto del Universo.

Martes, 9.

Más versos queréis?
Acaso creéis
que soy un pastetas
en este tinglado?
Pues habéis badado
lastimosamente
talmente
como si una mona
de las de aguardiente
hubiéseos la mente
cubezagirado.
Yo soy un poeta,
y si lo dudáis,
id a la Bordeta
o donde caráis.
Vuestro gran Buendía,
a la poesía
—y no es pavería,—
la trata de tú
y lo mismo endiña
un verso a una niña
que a Prat de la Riba,
Collaso o Lerroux.
Mi estilo es florido,
floral y florero,
alegre y pavero
barrudo y demás.
Mi verso es sonoro
cual canto de loro
y no cansa pas.
Las mujeres en renuevo
hacen ir los corazones,
el dinero, los destinos
y hasta a veces los... zapatos.

Bueno: ya estoy en Camandules-sur-Besós, pueblo situado en los vuelos de Verdun, entrando a mano derecha.

Al sentir tantos cañones
se le arronsan los... calzones

a Nandu, que tiene más miedo que vergüenza.

¡Ya verán, ya, qué crónicas! ¡Habrá para mojar pan!

Miércoles, 10.

Pim, pam, pum! Cadáveres difuntos
y muertos fallecidos por doquier;
sangre, huesos, metralla y estropicio
y casas en ruinas y.. Sagnier.
(No he encontrado otro consonante.)
Muertos sanguinolentos a grapados,
miembros por tierra, cadáveres la mar...
bombas que estallan, ayes y suspiros,
lloros, reniegos, gritos y... Alomar.
(Carai con los consonantes...)
Choque de espadas y ametralladoras
esqueletos por tierra más de mil
y toques de corneta y explosiones
y horror, furor, terror... Collaso y Gil...

Basta de guerra, que se nos assentaría mal la cena y hablemos de otras cosas.

Al médico consulté
por tener la lengua bruta
y el morral me aconsejó
que fuese fuerza de... paseo.

En fin: que supongo que estaréis convencidos de que en esto de hacer versos soy un pieza. Hacedlo correr, a ver si me encargan, por Nadal, los versos del escolanito, del basurero y demás. ¡I ahora mandar, que voy al frente!

(1) Esto no es verso, pero dá muy buenos resultados.
(2) Es mentira, pero suena de aquello más bien.

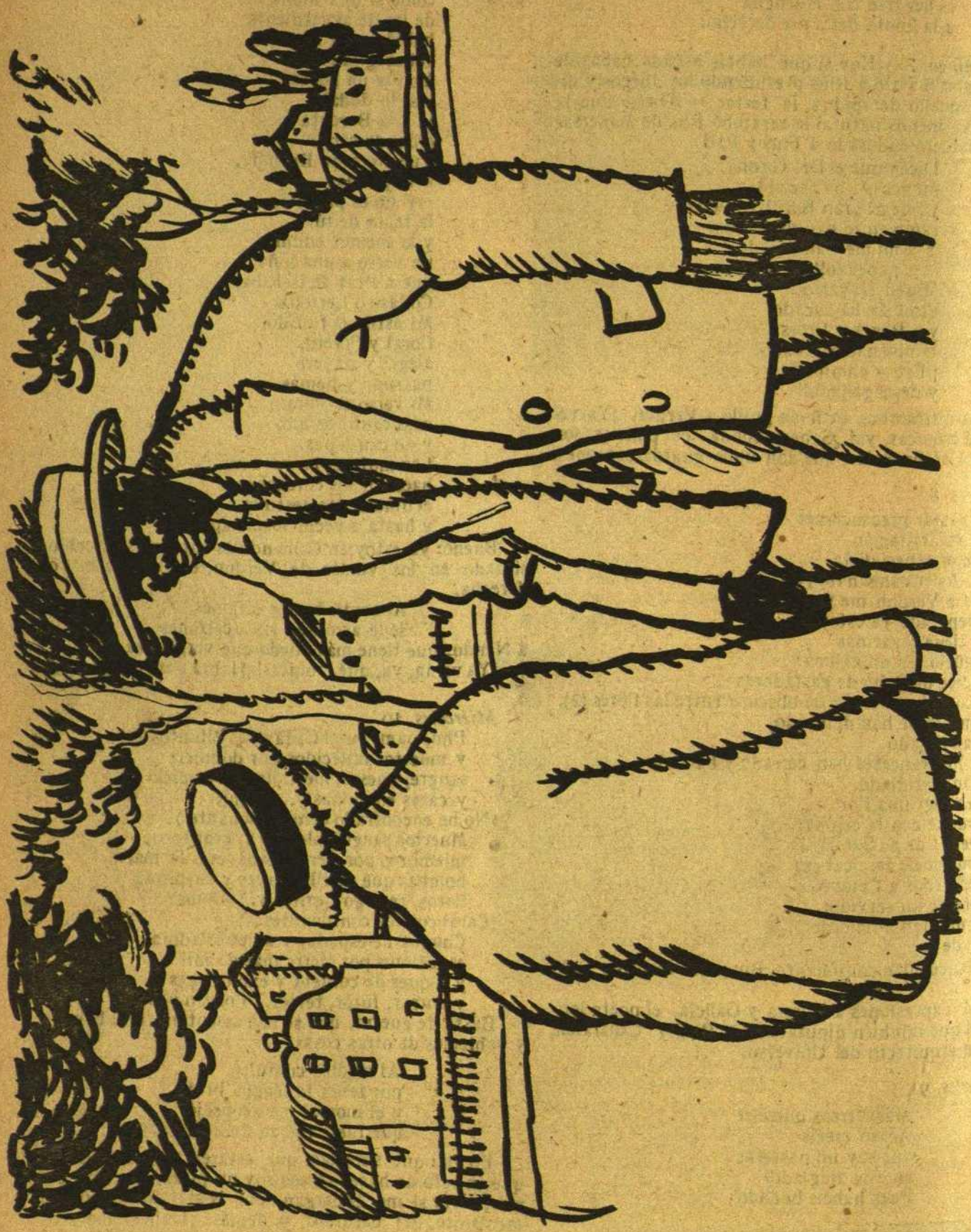

—On vas amb aquesta pinta?
—Me'n vaig a l'orinador.

CARTA ABIERTA

Señor Buendía y Gassol,
corresponsal en la guerra
del semanario PAPITU,
que lee la gente seria:
Perdonad si os interrumpo
con mi mal girbada encuesta,
pero os voy a dar consejos,
ya que no os puedo dar *pelas*.
Vos, que vais siguiendo mundo,
tened, señor, gran prudencia,
y usad de preservativos
para evitar cualquier treta,
pues como siempre marcháis
de trabajo y de faena,
podríais coger un si-
fi-la-so-bre de la tierra.
Y para que veais bien
mi buena fe muy sincera,
os voy a contar un cuento,
que data del siglo XXX.

—

Se escribió esta vera historia
en la playa de Canet,
un día, no muy nublado
y fiesta de San Gabriel.
Era por el día treinta,
vigilia del santo aquel,
cuando se hizo a la vela
desde Ponce para Alger,
el bergatín «Esperanza»,
mandado por Don José
María Pineda y Quico,
que es natural de Falset.

—

Con mucho coraje y brío
y sin perder la esperanza,
el ídem mandaba el día
que aconteció la desgracia.
Un joven que se embarcó
por seguir a su estimada,
dentro del mismo vapor,
trajo la mala estrugancia.
Le corría mucha prisa
para casarse en España,
pues quería de la niña
hacer su media naranja.

—

Que nunca hubo una riña
ni tampoco un desconsuelo;
era la Gloria del Cielo,
aun más: era una viña.
Y se llamaba Magín
el dueño que, con razón,
la amaba de corazón,
solamente con buen fin;
porque al deciros verdad
y sin hacerle favor,
mostraba su interior
con mucha facilidad.
Cuando cansado de hablar
le decía no se qué,
siempre dije: éste, a fe
no le gusta el trabajar.
Los pasajeros reían
contemplando la pareja
y ocultos tras una reja
filaban lo que podían.
Y sin saber de qué modo
ni por qué ni cómo ha sido,
armaron allí un bollido
que lo tiró a perder todo.

—

Pero llegó el fin funesto
para él y para todos.
Si supieran lo que os cuento
no se embarcarían, tontos!

—

Parte la nave segura;
así estuvo sus diez días
hasta que un golpe de viento
les esgarrió las crías.
El capitán que lo vió
se pone todo amarillo,
mira para aquí y allí
y se le hincha un carrillo.
—Es el equinoccio—dice;
empieza a abrir los cajones,
mira al cielo, mira al mar
y se ata los calzones.

—

Y como de piedra mármol
se queda, al ver Magínsito
que sale del camarote
sin esma y fuera de tino,
y agarrando el vil revólver
se lo apunta y hace higo.
Repite otra vez la acción
con el dedo en el gatillo,
y esta vez sí que ya el pobre
su existencia ha concluído.
En aquel trágico instante
da la mar un remolino,
hunde el barco por doquier
y todo ya se ha perdido...

—

Ahora dispense el lector,
que el pañuelo he de sacar
para contener el llanto,
que no me puedo aguantar.

—

Y nada... que nadarás
encima de unas maderas
con el viento por detrás
ya se acercan a la tierra.
Y dió la casualidad
que pescaba en la escollera
servidor, que en el entonces
me gustaba la pesquera.
Los metí dentro de un bote,
en un gusi por más señas,
mientras a los infelices
se les secaban las prendas.

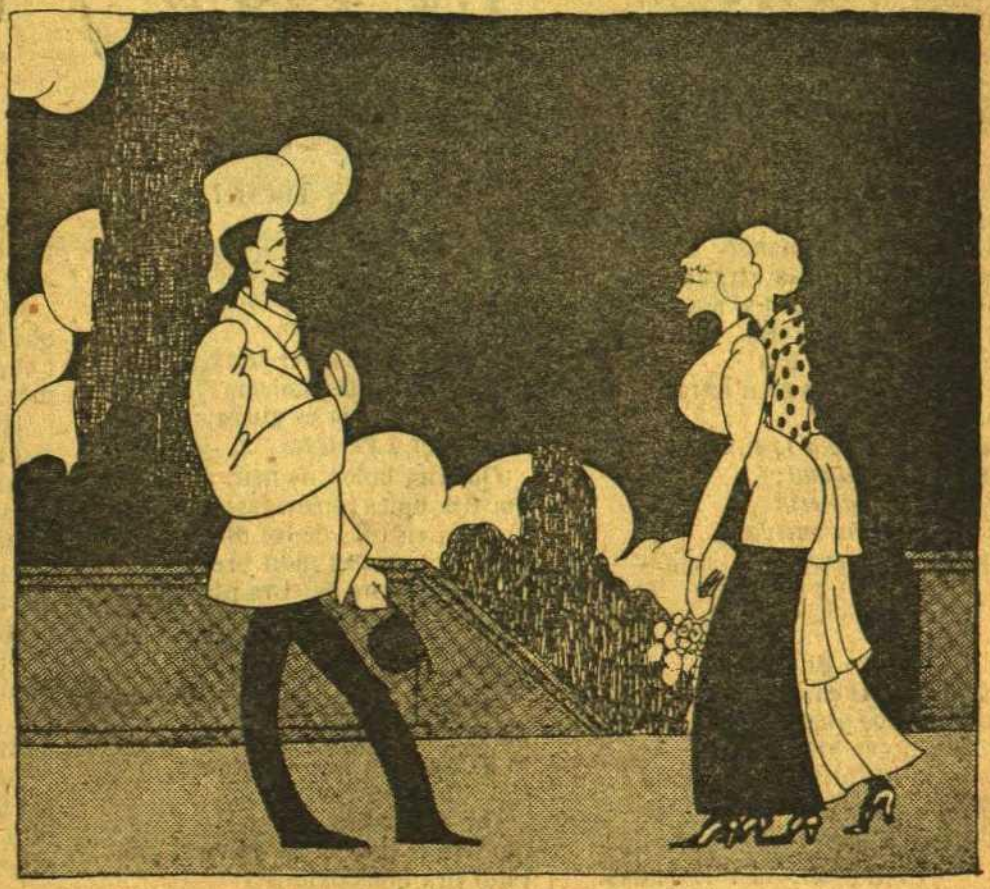

—Sab que tenen molta cama caminen molt depressa?
—Ens espera la mestressa.
—Vol dir que això no és camama?

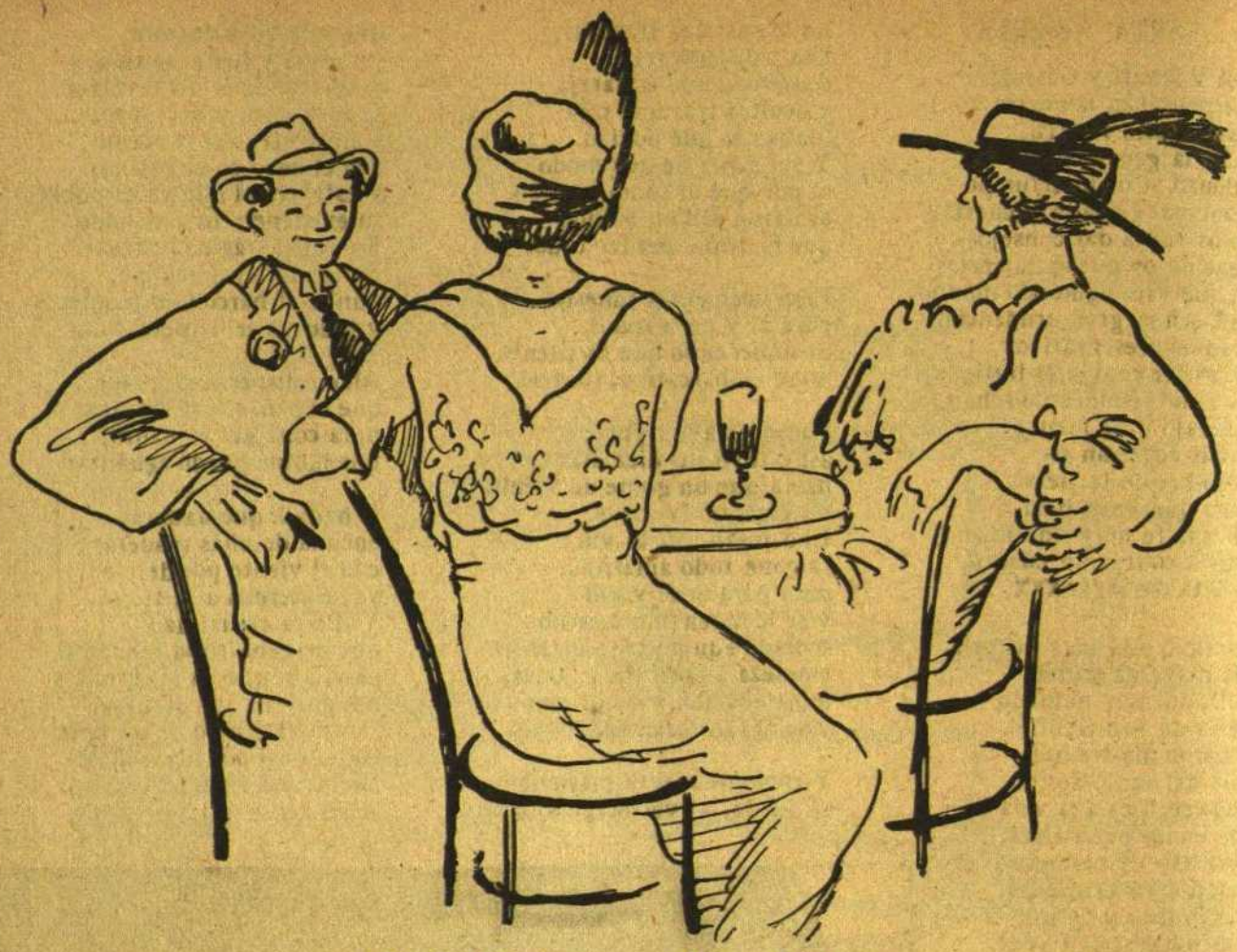

—Pobre Paul Tantes estones que m'havía entretingut.

—Al darrera de les dònes hi ha ben perdut la salut.

Nos fuimos con paso lento
arriba a la Buenanueva
descalzos y caminando
por no enseñar las vergüenzas,
llevando un cuadro al aceite
y una figura de cera.
En el cuadro se leía
con tres rayas y gran letra:
Mas vale andar
cuatro pasos por la tierra
que dos por la mar;
y el que aojado está
no le tires una cuerda,
que no se cogerá.

—

Vea el amigo Buendía,
corresponsal en la guerra,
los fracasos que le pasan
al que no va bien alerta.
Si en la historia aquí contada
sacáis algunas consejas,
quedará muy satisfecho

PEDRO LLOPIS Y RAFECAS.

San Colgado, 1.° de Agosto del año que somos.

TOT ES TIRAR!

Des de l'any de la picô,
rondinant o fent tabola,
hi ha qui tira un passa-bola
i qui tira un carretó.
Hi ha qui tira per criat,
hi ha qui tira la *planeta*,
o les cartes, si ja és gueta,
o el llorer a l'estofat.
Qui tira boles de neu,
qui tira boles (mentides),
qui tira els pits de les dides,
i qui tira un pet mólt breu.
També hi ha qui tira plans;
hi ha qui tira la ginesta
i els paperets, en la festa
del Corpus, an els gegants.
Hi ha qui tira cacauets
als micos, de bona gana;
hi ha qui tira amb cerbatana,
i qui tira tres coets.
Qui tira boles del nas,
qui tira el llaç an els *quissos*,
i qui tira bons palpiços
an el cistell, o al cabaç.
Hi ha qui's tira al mar, de peus;
qui s'hi tira amb carabaces,
i qui's tira a les festaces
amb xampany... que no és de Reus
Qui tira per advocat,
qui tira amb canons de fira...
i el diacolón, que tira
més que l'onguent de soldat.
Hi ha qui tira gats a mar,
qui tira amb una pistola
i qui tira a la cassola
un arroç amb calamar.
Qui tira l'ham als burrets,
qui tira la sal a l'olla,
qui an els peixos tira molla,
i qui tira sermonets.
Hi ha qui tira per casat...
però el dot és lo que tira;
fins hi ha currido que mira
de tirar... des del terrat!!
Cavallers: vagin maldant,
ja rient, com si s'enfaden;
tant si es fixen, com si baden,
es precís... anar tirant!

LA PUSSA

Ja's pot creure el llegidor,
que aludim a l'odiada
i lletja *fiera malvada*
que viu de nostre vigor;
és un xupòpter petit,
desnarit, inaguantable,
esquifit i reventable,
i, ademés, escarrancit;
ficant-se per tot arreu
aqueix gra de pica-pica,
pensin que és una musica
que, la vritat, no té preu;
salta, com el llagostí
que pels prats saltironeja,
i an els humans se'ns passeja
de l'un a l'altre matí;
fiblant, dóna el mateix gust
que'ns daría la senyora
fregant-nos, amb una estora,
la panxa, o... el dors del bust;
quan apreta en son treball,
s'abomina del dimoni,
se diu mal del matrimoni,
i tot s'envía al... magall;
desitjant tothom al fi,
que, degenerant la raça
de les pusses, en sa caça
no s'hagin d'entretenî.

—

Ah, si resoldre's pogués
tant enutjador problema
sols llançant un anatema
que de pusses ens lliurés!
Allavores, els mortals,
tindríem *només:* les xinxes,
les contribucions, els trinxes,
les mosques i els drets reials;
les moces, lletges, de preu (!);
els frares, dels camps de faves;
el famós xarop de raves
i els paiets nascuts arreu;
tindríem els gramofons,
el *fiel contra-te*, els *serenos*,
les goces que van a *menos*
amb els goços, pels recons;
les cèdules, els mosquits,
els mistos que no s'encenen,
i els grills, que tots els anys vénen
quan són tant curtes les nits;
tindríem, com sempre, un ou (1)
que a les dònes meravella;
i tindría la gent vella
records del seixanta nou;
i encara, per acabar,
la feroç guerra *europeia*,
que, com tot òs que's *meneia*,
es un òs... dur de pelar!

(1) El de Colòn.

Jo tinc un aucell

LEMA: Uns temps fan uns; uns temps fan altres.

I

Als vint anys

Jo tinc un aucell
petit i bufó;
es tendre, novell,
i mólt cantadô.
Té una melodía
que'm deixa aturdit;
ell canta de dia,
ell canta de nit.

Es el bosc el séu deliri,
puix és nat en un pinar;
bosc que veu, ja'm don martiri
per poder-hi anâ a cantar.
Quan jo el veig frisós i amb rabia
i amb temperament febril,
el fico dintre una gavia
fins que son cant és tranquil.

Te una gavieta,
xamosa, estreteta,
presó amb reixes d'or.
En ella hi refila,
hi canta una pila.
Cançons de l'amor.

II

Als seixanta anys

Jo tinc un aucell,
son cant és aixut;
el pobre ja es vell,
es alacaigut.

De l'il·lusió, bella escala,
ja baixa l'últim graó,
sempre té'l cap sota l'ala,
no l'inspira cap cançó.
Quan jo'l veig sense energía
i amb el posat abatut,
me fa perdre l'alegría
al pensar lo que ha sigut.

I la gavieta
polsosa, velleta,
que poc sent sa veu.
Quan canta, si canta,
es veu de garganta.
Ja ets mort, aucell meu!

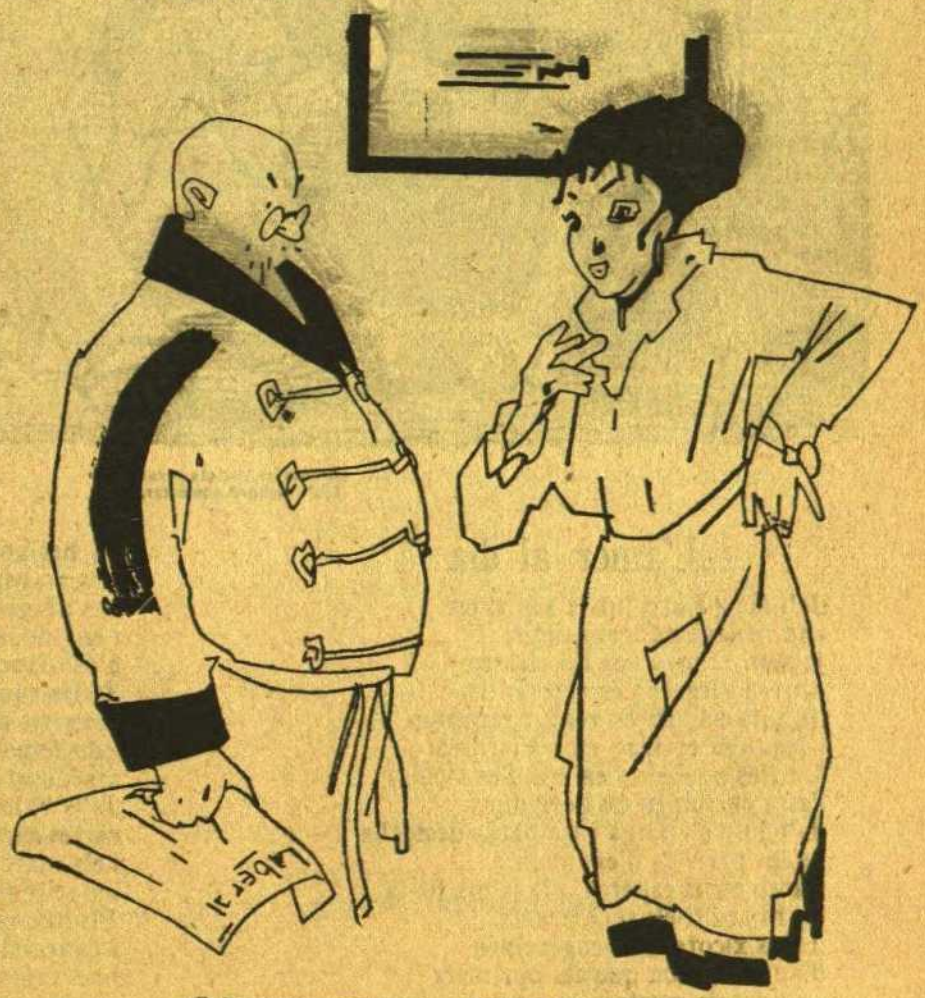

—Es la primera vegada que serveixes?
—Això rai, he estat dos anys col·locada.
—Doncs jo vull una criada que no hagi servit mai.

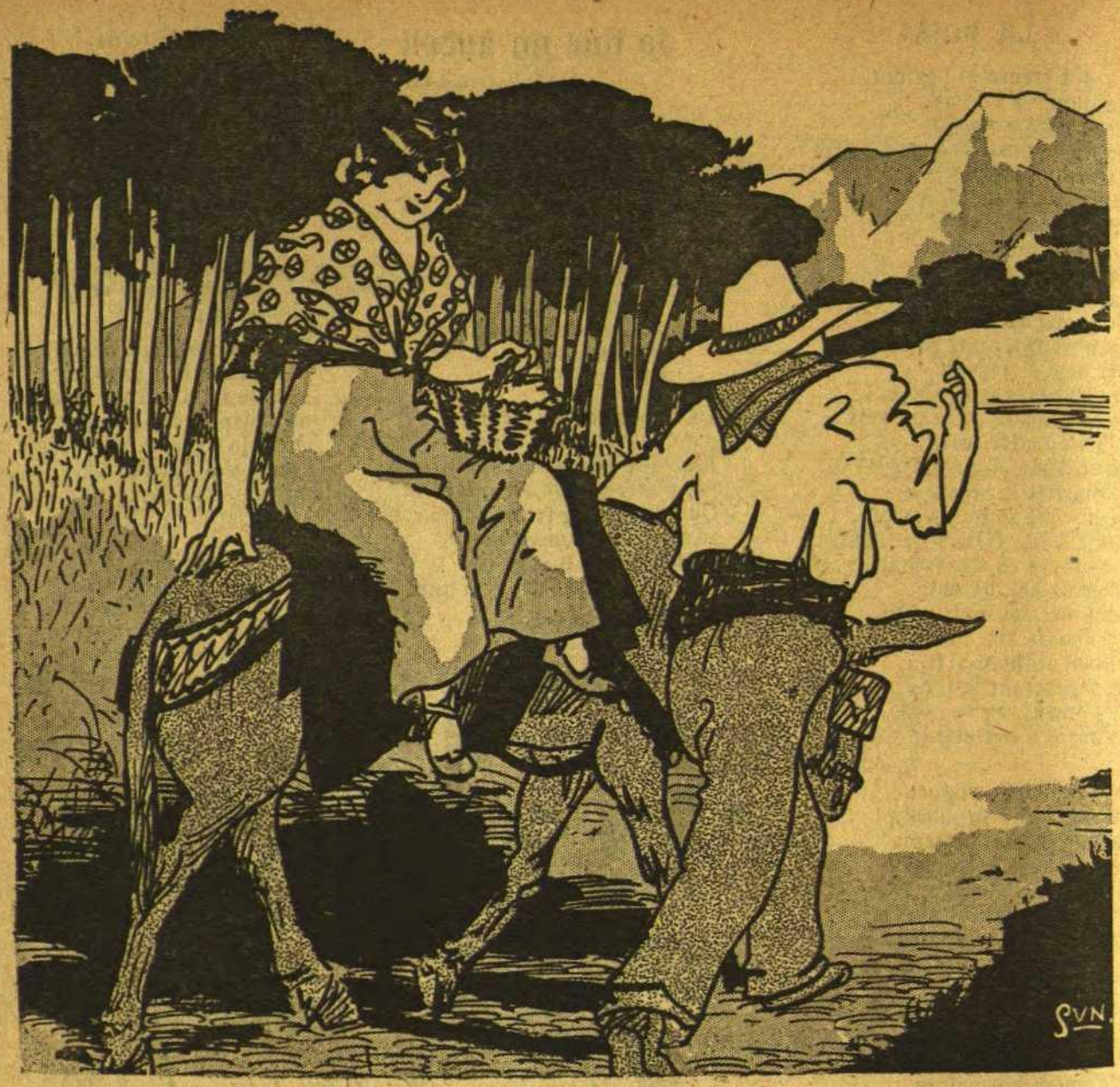

A l'ombra podràs parar
i jo't tornaré a muntar.

L'amor al dia

Ja'l Maig florit llueix ses gales
i sa bellesa podem gaudir;
ja som al mes que les cigales
canten alegres i es fan sentir.
Ja tots els arbres verdor recobren
i les flors creixen en els jardins:
tendres poncelles en eix mes s'obren,
l'aire perfumen els gessamins.
Ja'l jorn s'allarga i els plans destorba
de les parelles d'enamorats
i amb ansia esperen que la nit fosca
els hi oculti els séus pecats.
Ja les xicotes s'alleugereixen
d'aquella roba que els oprimeix
i els escots mostren que tots envegen
un bes posar-hi on el pit neix.
Les transparentes bruses de seda
ens deixen veure l'interior
i ens donem compte que ja la veda
n'és aixecada per la calor.
Ja les sangs bullen i se'ns enlaira
l'esperit nostre que llença toc
i de femella cerquem la flaire
assediant-la fins que hi ha toc.
Ja'ls balcons s'obren; de nit s'oviren
certes escenes plenes d'amor,
i els matrimonis al llit es tiren
movent sos còssos plens de vapor.
Els blancs llençols els embolcallen
i contrast formen amb la foscor,
mes raigs de lluna els emmirallen
vegent ses ombres en la negror.

Ja'ls novios serios que a casa es veuen
busquen excuses per nà al balcó;
prenent la fresca allí s'asseuen
i el béc es donen amb fruició.
Ja es fan grans festes a l'aire lliure
on les donzelles van a ballar
i com sens elles l'hom no pot viure
tots els curridos fan cap allà.
I mentres marquen una habanera
es fa gatzara, hi ha mólt grapeig;
n'hi ha que abusen de tal manera
que a algunes nenes els ve mareig.
Ja les minyones i modistetes
com les sastresses i planxadores
la festa esperen, i mólt netetes
amb el séu «jambo» passen les hores.
A «La Bohemia» s'entusiasmen,
la suor rega sa ardenta carn,
i quan es cansen de tant que arramben
per honrà a Venus prop d'allà van.
Tot amor vessa en la ciutat nostra;
l'amor és vida en el florit Maig;
i com l'adagi ben clar ens mostra
tots a diari donem un raig.
Oh, amor lliure, amor sens trampa!
Tes excel·lencies jo vull cantar;
llevor que sembres, arreu s'escampa;
al teu, cap d'altre pot igualar.

LLIÇÓ D'AMOR (!)

Enlaire, enlaire—de la muntanya,
hi ha un vell currido—que n'és mólt vell;
ara no clava—ni una castanya,
que al dit sense ungla—ja no hi té pell!

Com sé que frisa—i sempre frisa,
cercant conversa...—per a xerrar,
del lluny oviro—com sa camisa
dalt d'un gaiato—fa voleiar.

Ço és que'm crida—ja ho crec que'm crida!
Jo me n'hi pujo;—pujo allà dalt,
sens despedir-me—ni de la dida;
sols tinc la pensa—en el cimal.

. . . . . .

—Ben vingut sies!—me diu el gueto.
—Perdoneu, l'avi,—jo'm dic Josep!...
—Diga't còm vulguis,—de cor t'admeto;
ma humil cabanya—contenta't reb.

Treu dos gots grossos,—treu la mistela,
i convidant-me—fent un sonrís,
mentres l'ovella—més avall bela,
el vell currido—me parla aixís:

—Escolta, jove:—no sies *primo*
quan correndegis—per la ciutat,
que si una dòna—te diu: «T'estimo!»
contra ta ermilla—vol fè atentat.

Si pastoreges—les modistetes,
ves amb cuidado,—que ets inexpert;
clar que són caies,—mes són coquetes;
el qui s'hi embarca—és el qui hi perd!

Amb les *ballables*—no t'hi emboliquis,
car el senderi—tenen al peus;
creu-me, Papitu,—no t'hi capfiquis
amb les franceses,—ni amb les de Reus!

D'altres artistes—has de dir «passo!»
que necessiten—apuntador;
no t'hi descordis—fent el pallasso,
si no vols perdre-hi—el bon humor!

Ojo amb les raspes!,—que les cuineres
són mólt tunantes—i mólt... *daixós*;
i ses companyes—que són cambreres?
Bada, que't xuclen—el moll de l'òs!

Lo dicho, dicho,—noi de ta mare;
creu, no t'enredis,—que pendràs mal!
Tem la corretja—que té ton pare,
si amb carn t'enredes—que és d'hospital...

—Doncs, si... dallonses,—còm me consolo?
Còm m'engipono—quan és precís?
—No hi dubtis: casa't—o... fes-te un *solo!*
No hi vulguis tractes—amb 606!!

Jòcs d'un "florero"

LEMA: «...de pit s'espatlla.»

Segons ell, es un noi que mólt disfruta
i l'anar de «marrinxa» prou li agrada,
però les tem, còm tem una disputa.
Si alguna l'escomet, jamai s'enfada.
Si és peluda, li diu:—Ja tinc espera,
dispensi: prefereixo «una pelada».
Si és gruixuda i grassota la ramera
li diu que'l ser pesada el mortifica
i tant per tant s'estima «una lleugera».
Un còp va dí a una dòna de trafica
que a la cuixa li feia una monada:
—No fregui, que cap pussa me la pica.
Fins hi hagué una barram que una vegada
li oferia el jardí per una pela,
i ell preferí, gustós, «una cascada».
Com no vol sapiguer que això el rebaixa,
si és que la *poma de l'amor* «diquela»,
per gaudí el suc que dolçament ne baixa
sa mà lleugera tot seguit li pela.

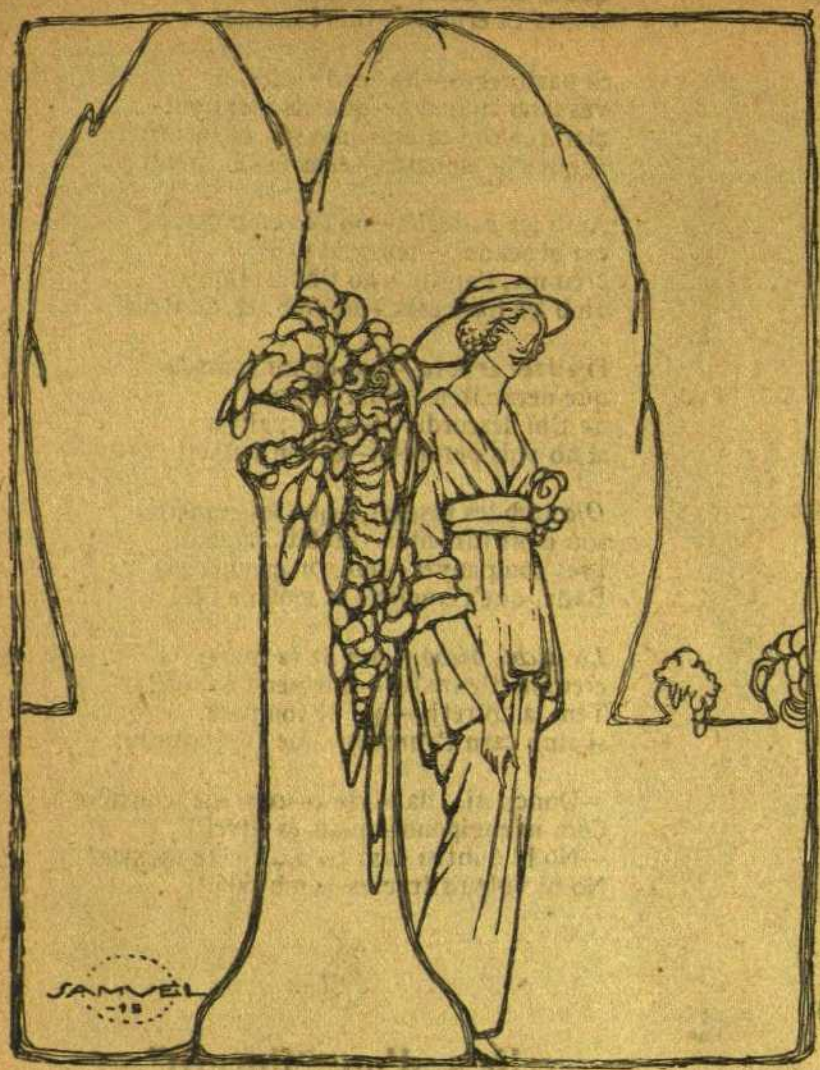

—Oh! Pil Pil
ets l'orgull del meu jardí.

DEL COMPANY DE SANT ANTONI

—Per què al tocino—li diuen porc?
(a un tocinaire—li preguntava
una raspeta—que, per costum,
és tafanera—com tantes altres).
—Noia, ho ignoro;—sols te puc dir
que és més *bruticies*—que una sabata;
que tot s'ho menja—fent mòlt soroll,
un soroll agre,—lleig com sa fatxa;
sos ulls, a terra—sempre guaitant,
que amb el rei-astre—ell no s'hi tracta.
Quan se revolca—no ho fa en un llit:
sense decoro—jau en sa caca;
i la *musica*—que ix de son nas
com castanyoles—mal repicades?
Contra aquests càrrecs—acumulats
té la vianda—tant estimada,
que ha fet guanyar-me—durant trenta anys
mòlt bons cabaços—de bona plata!
I aquell llomillo?—I aquells pernils?
I aquelles penques—de carn-salada?...
I quests peus magnes?—I aquests garrons?
I aqueixa llengua,—sempre agradable?...
Veus, té una cosa:— l'educació,
ei, entenem-nos!...—tant rebaixada,
que quan a casa—ja'l tinc ben mort,
ha de permetre's—una gran falta:
sense fixar-se—amb mos pèls blancs,
el mòlt cotxino—fa botifarra!!

LO QUE ÉS UN PETÓ

A ma estimada

No sabs lo que és un petó?
Doncs escolta'm i ho sabràs:
el petó ve a ser el llaç
dels que's volen amb passió.
De dos aimants és la vida,
és el perdó dels agravis;
amb un petó, es don sortida
al verdadê amor pels llavis;
l'impressió de dos segons,
però impressió dolça, pura;
és la completa ventura,
és un món de sensacions.
Es el petó l'aliment
de l'ànima enamorada...

. . . . . .

Si encar' no estàs enterada,
t'ho diré pràcticament.

RAMELLET

El que diu que no té gana
i s'atipa de mongetes,
ja el pots enviâ a Caldetes
tres vegades per setmana.

—

Si algú te diu «Quina hora és?»
passant per davant de Llotja,
es que't vol veure'l rellotge
i no badis. M'has entès?

—

«Qui té boca s'equivoca»,
diu el ditxo i és provat;
per lo tant, no obrint la boca
diràs sempre la vritat.

—

Si algún duro t'ofereix
per tres pessetes un viu
pensant que has caigut d'un niu,
no'l creguis: te la fregeix.

Escena íntima

Cosint estava l'Agnès
sentada en el menjadô
i parlant amb passió
tenía amb ella al promès.
—Fes-me un petó—li va dir
ell amb veu enamorada
tot donant-li una abraçada
de les que tant fan sentir.
Ella el petó li ha tornat
i ell, per la torna atrevit,
demana lo que un marit
té per dret de propietat.
Ella contesta que no,
ell li torna a demanâ,
i ella que no passarà
de l'abraç i del petó.
Igual que fan la canalla
entremaliats jogant
quan acaben disputant,
ells comencen la baralla.
—Dom-ho!—Que no m'ho daràs!
—Que sí!—Que'm claves l'agulla!
—Ets meva!—No!—Sí!—Prou bulla,
au, que'l fil me trencaràs!...
Fins que ell jogant li fa sang
amb l'agulla que li clava,
mentres el fil li trencava
tot jurant-li un amor gran.

—Sabs amb què se diferencien cavalls i eugues?
—Prou, home: que als cavalls se'ls veu un punt i a les eugues punt i coma.

CUPLETS

(Musica de «*La Chulapa*»)

I

Sóc la xicota més sandunguera,
la modisteta més aixerida,
i quan passejo, qui'm ve al darrera
algún piropo diu desseguida.
I me diuen, però móltes, móltes coses,
totes elles sempre brutes,
parauletes que acostumen sols oir-se
a les cases que hi ha... disputes.
I fins hi ha qui exclama
al veure'm passar:
—Bufona... bufona... bufona... Bufona!
qui't pogués... tocar.

II

No fa mólts dies sortint de casa
vàreig trobar-me amb un xicot,
que dues hores i amb gran catxaça
vinga seguir-me fet un ninot.
Fins que a l últim se m'acosta per parlar-me
i em va dir, el gran taúl:
«Nena maca: sóc capaç fins de casar-me
per poguer-te dar... un tul.»
Mólt vaig enfadar-me,
mes vam acabar
anant-hi... depressa... a veure... la peça
i el tul a comprar.

III

A casa un sastre que cus mólt bé,
dilluns al vespre vareig anar
i al demanar-li el séu parê,
aixís, el pillo, em va contestar:
«Si'm vol creure, un consell que vull donar-li:
an aquí faci's un tall,
an el mig, si vostè vol, pot aplicar-li
un bon troç d'aquest... retall.»
I aixís vàrem fer-ho:
el tall em va obrir
tota... la peça... amb mólta... destresa
me va introduir.

—Coneixíes l'esparter
que es va casâ ahir?—Sí: en Pere.
—Doncs la seva dòna...—Què?
—Ja's pot dir què és.—Què?—Espartera.

LA COVA DE L'AMOR

Al bell mig de dos muntanyes
al davant un gros cimal;
del cimal al cap d'avall
un curull de verdiçaga
coberta per la verdiça
del bell lloc trobem entrada,
com una cova ensorrada
al capdevall de Panysisa
presenta la seva entrada
un pas mòlt d ficultós;
si el priap que entra és gros
sua la primer vegada;
aquest lloc tan amagat
amb constant i ardent calor
hi solen viure la Honor
junt amb la Virginitat,
guarden els dos santa pau
fins que el xamós Amor
pren possessió d'aquell lloc,
quedant-se sols ell la clau.
Enclou aquest sublim lloc
lo més hermós de la vida:
aquesta és la cova Amor,
dolô i goig de nostra vida.

EPIGRAMAS

Mentres canta l'Esperança,
que sé que mòlts fa anâ en dança,
veig a un amic meu, m'hi atanço
i em fa ell:—Què és? Una romança?
—No—li contesto,—un romanso.

—

Quan estaven afeitant
l'altre dia a un tal Alsina,
aquest, mòlt serio, va dir
al dependent que'l servía:
—Si no me la peles bé
avui no hi haurà propina.

—

El matins, baixant del llit
el mal de cap me matava;
era perque el cap posava
en un lloc massa calent?
Avui, en ocasió bona,
he observat de què'm venía:
resulta que m'adormía
sobre del cul de la dòna.

—

El planxar, és un ofici,
per les noies mòlt dolent,
perque estant a vora el foc
sempre ho tenen tot calent.

—Com tens el nano, Janot?
Fa dies que no l'he vist.
—Ahí el tenía mòlt trist,
pro ara enjogaçadot.

MAXIMES
filosòfic-papitesques

Xicota que vagi a l'«Iris»
es fàcil que te... l'emportis.

Les dònes que són astutes
tenen més sort que les... meuques.

Marit fret i bonatxó
va en camí de sê... enganyat.

Currido que té una amiga
lo que li cerca és la... flaca.

Per la dòna és una ditxa
jogâ amb una bona... peça.

L'home, quan fa xirinola,
se li aixeca... l'entusiasme.

Dòna massa bonatxona
fàcilment dòna la... llauna.

A totes els cau la baba
quan contemplen una... joia.

Una franceseta d'upa
dòna gust quan te la... mires.

Ja's pot preparar l'esquela
el que massa se la... campa.

Profiteu les ocasions
de fer-vos buidà els... menuts.

Dòna que no aima al marit
aviat el fa... enfadar.

Va mòlt bé fê una bacaina
després de clavâ una... tunda.

Quan trobeu un bon carpò,
no hi aneu sense... calés.

Fa mòlt llonza i mòlt taúl
deixar-se donar... bolets.

La forma poètica i les altres formes

Males llengües asseguren qu'està la forma poètica, per massa antiga i gastada, pròxima a desaparèixer; mes no ho creguin, que'ls que ho diuen ho diuen sols per enveja; pobres ànimes prosaiques, que no han nascut per poetes! Desgraciades criatures que no senten la

bellesa de les rimes delicades, *dedicades* a les nenes que'ns encisen amb la gracia de les quinze primaveres.

Mentres una dòna hermosa quedi per llevò en la terra, existirà poesía, com va dir l'excels poeta. Realment, no pot negar-se la relació manifesta que existeix des de *illo témpore* entre la forma poètica i les formes femenines que son de deixa'm encendre. Les formes de les sabates o dels berrets, per exemple, poden ser modificades quan la moda així ho decreta; un home cult, quan s'indigna, les bones formes pot perdre; mes la forma femenina, lo mateix que la poètica no poden sê enderrocades, no poden desaparèixer. Els pits de correctes linies, i les anques opulentes; les cuixes ben tornejades i els braços de pell de seda, són estrofes mervelloses que formen el gran poema: la dòna, la més divina creació d'aquesta terra.

La dòna és la Poesía grandiosa, immortal i eterna; és l'*Odisea*, és l'*Ilíada*, és la *Divina Comedia*, l'opereta divertida i la xamosa sarsuela, i també móltes vegades és el vodevila alegre. Visca, doncs, sempre, la dòna, motor d'emocions poètiques, poema de carn i òssos i de nervis i de mèdula.

***

La musa papitesca

Xamosa, barrilesca i amiga de la gresca, la musa papitesca alegra la ciutat; per ella cada dia un xic de poesía envía l'alegría de la felicitat.

Es lliure, esbojarrada, coqueta i mólt trempada, i a tot el món agrada perque fa riure tant; la musa papitesca s'ho pren tot a la fresca i el séu públic s'hi engresca d'un modo delirant.

D'hermoses senyoretes i belles modistetes, divulga amb cent trompetes les gracies sens igual; les coses que s'empesca la musa papitesca, reben dels de la gresca l'aplauso general.

***

Els verdaders poetes

Els verdaders poetes de la vida, els que amb fè i entusiasme l'amor canten, són els nostres curridos sapientíssims, mestres en gai saber... conquistar dames. Ells per cantar l'amor no necessiten tenir tant bona veu com el «Musclaire», ni esgarrapar les cordes de la lira, instrument d'existencia imaginaria, puix *delira* per ells la majoría de viudetes, solteres i casades.

Els *currido-poetes* no s'entenen de xiquites, lirismes, ni camàndules, i per cantar l'amor pulsen les cordes més sensibles del cor de les aimades. Són tots ells d'exaltada fantasía i de pensa enlairada, clara i càlida; embadalides resten les xicotes quan la veuen tant ferma i enlairada.

Els currido-poetes no concorren als Jòcs Florals perque'ls hi van massa amples, pro fan els *Jocs Floreros* cada vespre, per dissort de mestresses i criades, en els temples eròtics d'Afrodita fent gasto de saliva i *grapejancia*. El currido no aspira a l'englantina, ni a la flor natural com fan els altres; quan veu una xicota, la viola... la viola és lo únic que li agrada.

El currido-poeta és rei del ritme, del ritme del somier, lira vibranta d'on arranca les troves més sentides si *trova* alguna musa amb circumstancies.

Oh, els currido-poetes de la vida, que saben que l'amor és una baba i que'ls hi cau la baba quan contemplen la beutat

femenina amb entusiasme! Ells no fan madrigals ni redondilles, sonets, epitalamis ni epigrames; ells no fan altra cosa que fer dònes amb el foc convincent de llurs paraules; per lo tant, si la dòna és poesía (com hem lograt provar-ho no fa gaire), els currido-poetes són poetes que fan l'obra més bella i acabada.

Des de darrera uns paraigües

Un servidor, per fi, sortí d'angunies,
doncs feia móltes nits que no clapava
pensant en la batuça del diumenge.
Si guanyarà el «Madrid», per fer la llesca
al nostre «Barcelona», que a hores d'ara
de la «debâcle» no sab ben be avenir-se?
Si guanyará l'«Atlètic», i en Pichichi
podrà al fi demostrar que en sab la prima?
Per fi sortí d'engunies, si bé a canvi
d'un reuma a la canyella de la cama
que'm fa veure, a tot hora, la padrina
i em fa caminar ranco com si *etc.*
El camp de l'«Espanyol» talment semblava
l'envelat de Banyoles. Quin goig feia
amb tanta banderola! I la pensada
d'emmascarar del goal la part darrera!
Es digne d'un ministre de Marina!
Aigua, xipoll, paraigües, corredices,
els *retretes* curulls de senyoretes
que a canvi d'oloretes poc flairoses
posaven a cobert ses vestidures...
Sportsmen xops i nenes remullides
i en Bru, que tot macot feia de jutge
revestit de valor, tocant el pito.
I ja'm dispensaràn si poc els parlo
de lo que al camp passà, doncs les branilles
de set o vuit paragües, amb prou feines

el nas ficar discretes em deixaven.
Xiulets a dojo, obsequi d'uns... dallonses
dedicats al «Madrid». I ara! No's deia
allò tan grapejat de «Barcelona
archivo, etc., etc.?...» Ai, mare meva
quan anem a Madrid, quina bufada!
Jogadors enfangats fins a l'aixella...
Un guardia amb el tarot fent tombarelles...
Caigudes de gran «chic» i fantasía...
i l'arc de Sant Martí i sol i pluja
i l'Acedo ficant-ne la primera
amb equitat, *aseio* i circumstancies;
i en Zubi, que quan joga talment sembla
la Tórtola quan balla, la segona
i després la tercera; a poc la quarta,
i estic segur de que si en Bru no plega
encara ficaría el gran Atlètic!
El porter, tant tranquil, rebent la pluja,
en Machim fet un trunfo i en Pichichi
a ratets bé i a voltes fent el mandra.
No'l trobo tant *dallòs* com per *llà* diuen!
Del Madrid, sols en Tens i l'Aranguren,

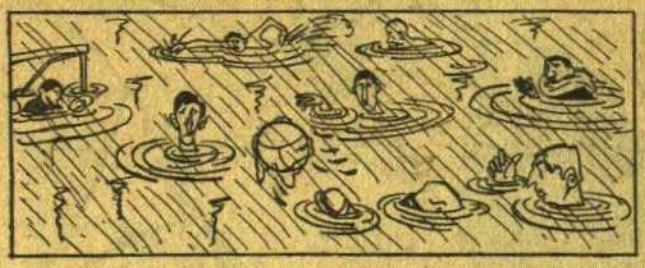

i a estones l'Irureta, a qui la pinta
el públic va fer córrer. I are plego,
doncs la cama es ressent de la mullena
i no estic per cançons. I dissimulin
si no'ls empipo més. Aquells paraigües!...

TOROS

MULLADER

—Llàstics, d'ont vens tant moix i tant mullat?
—Ai, fill meu del meu cor! De la corrida,
vatúa l'aigua cúit! Com m'ha quedat
el tratjo que estrenava fet a mida!
Si ja m'ho diu la propia: «Ets un xiflat,
un ceba, un gamarús!» *Pro* mengui a dida
l'enjega i a la plaça, adalerat
s'en va en havent dinat, i sua i crida...
No hi puc fer més, noi gran, vatúa el clero!
Es el meu tarannà: xulo i torero
malgrat haver nascut aprop de Sans.
I primer que deixar d'anar als toros
i veurer als piqueros anar d'oros
em vendría la propia en els Encants!
Lo que he vist vols saber, vatúa el pito
d'un sereno garrell? La gran mullada.
He vist a l'Andalús, fet un llorito,
lluir canguelo i fer la gran pifiada.
He vist coses com cal de'n Vaquerito
i he vist a un minyó nou que no m'agrada.
I no vull dir rès més, perque m'irrito
al pensar que la propia l'ha encertada.
I prou d'aquest color, que sento aquí
per *lla* on tenim la melsa o bé el sagí,
un doloret que'm fa poca patxoca.
Ja te raó la dòna quan me diu
que un dia em moriré de viu en viu
per culpa de'n Metralla o de'n Miloca.

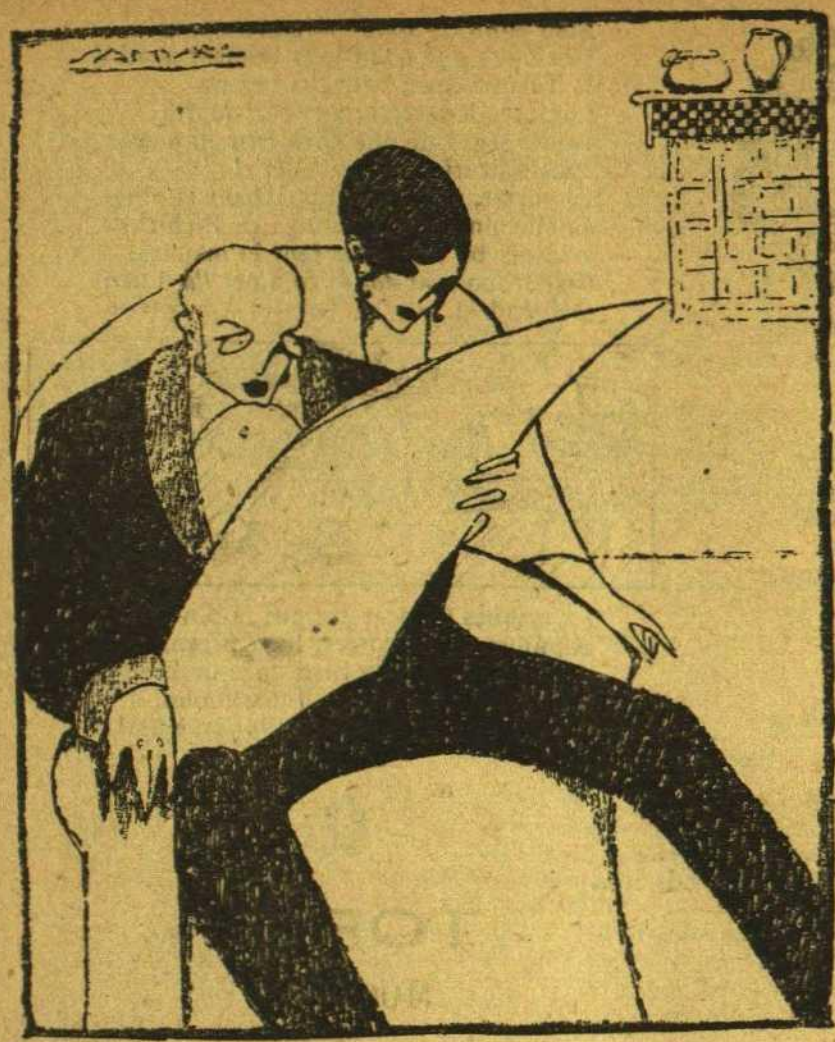

—Diu que l'ensagen depressa?
—Jo trobo que fa ordinari
fer anunciar al diari
que li han d'estrenar la peça.

LA PONCELLA

La veïna de sota de casa,
una nena més maca que'l sol,
amb capsetes i llaunes i testos
un jardí va guarnir-se al balcó.
Ha arribat la gentil primavera,
i al roser, que va creixe ufanós,
va esclatà una poncella preciosa
que jo li he implorat
a canvi del cor.
Mentrestant, el brancam va enredant-se
amb les plantes d'uns altres balcons
propietat d'un vellot ric i viudo
que també li festeja la flor.
L'altre dia li dic, al sorprendre'ls
(infraganti) en col·loqui amorós:
—Bé... Què'm dóna o no'm dóna la rosa?
—Quan es badi, sí,—
ella me respòn.
La poncella està a punt de badar-se,
i ella, al fi, decidir-se no vol;
el brancam del vei cada dia
amb el séu va enredant-se més fort...
I jo penso:—Sí, sí, que s'hi enredi
i que badi amb això de l'amor;
que quan tingui la rosa badada,
jo no li voldré
i ell potser tampoc.

BON GUST

De debò estic admirat
al veure que és tant ben fet,
tant formós, rodó i estret
i d'un pèl tant fi voltat.
Oh, quin calmant te de ser
de tant sols f car-hi els dits!
Mai n'he vist de tant petits
ni que's portessin tant bé.
Qué calenta deus anar,
oh, lectora del PAPITU,
quan amb un semblant manguitu
surts, tranquila, a passejar.

MALAGUENYA FALSIFICADA

—An el Pi de les tres branques,
ai, ai, ai, ai, ai, ai, ai;
an el Pi de les tres branques
fa mòlt temps que hi caigué un llamp,
i el torín brut que hi ha a l'*hostia*,
soleà, triste de mi,
i el torín brut que hi ha a l'*hostia*
quants anys que l'està esperant!

MOTIUS DE CASTELLTERSOL

Bou, Pebre, Sucs, Cunill, Trinxa,
Cul d'Olla, Podrit, Gravat,
Bocatort, Fava Trinxada,
Sis Taps, Mussol, Ou Ferrat,
Pitxa Figues, Paperina,
Peça Gruixuda, Pastor,
Borregos, Remena Faves,
Excusat, Cara de Goç,
Remena, Pitx Barato,
Bogadera, Foraster,
Sense Fava, Carda Tendres
i del Mig el Cafeter.

**El número vinent va cosa bona;
i l'aconteixement l'ha MOTIVAT
que dels «Cafès Nocturns» de Barcelona
als MOTIUS donarem publicitat.**

GEROGLIFIC N.° 27

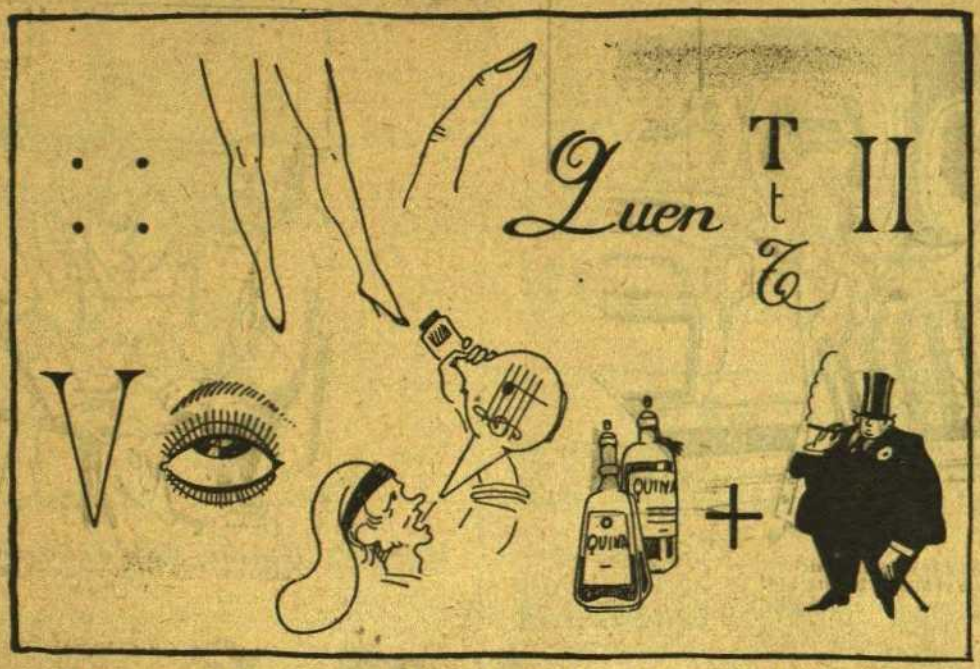

Tota persona que vulgui saber si ha endevinat o no els gerogliflics que publiquem i anirem publicant, ha d'enviar la solució an aquesta Redacció i se li respondrà a la secció de *Correspondencia*.

Recomanem que se'ns envíin les solucions com a material d'impremta, perque seràn publicades en la secció aludida.

CORRESPONDENCIA

A *Un que d'un punt no treu la grossa:* Lo que'ns envía
és bonic i fa alegría,
però no és nou, llamp de Déu!
Respecte al que diu dels dos,
es un error bastant gros.
Martinet: Endevinats.
Sardelo Dika: Encertats;
i lo que diu del concurs
mirarem de satisfer-lo.
Ramon Marrà: Pa jod...,
i el malalt farà el seu curs.
Pep de cal Ton: L'endevina,
i el treball que'ns ha enviat
li té d'ésser publicat
perque es gresca de la fina.
Un admirador del PAPITU *a Melilla:* Rebuts
els motius morrocotuts
que amb gust hem de publicar
de Sant Llorenç de la Muga.
Un agraït: Bon poeta,
però per verd, la Secreta
Biblioteca guardâ'l puga.
Fi gat hor ill Era: Gat!
Vostè l'ha endevinat.
E. Paschà: Els quaderns dels ous
que'ns envía, són poc nous.
Els cardaires de Sans: Bravo!
lo que han encertat alabo.
Jaumet Prim i Granollers:
D'allò no n'hi puc dir rès.
15. En David de la colla
Els Timits Ne trec quelcom,
que de lo demés, tothom
diu: Me'n f... de la virolla.
La colla del Dàtil Bé.
D'arreglar-li miraré.
Pel-i-cu-les: Encertat.
Se veu que hi ha rumiat.
Cotó fluix: Es colossal;
mirarem de publicâ'l.
Eugenia Colón: M'agrada,
i sense anar poc a poc
li darem un entretoc
i sortirà publicada.
Un negre: L'ha endevinat.
J. Bernal: Encertat.
Pere Brut: Els bons modals
que porta el seixanta vuit
m'agraden més que un bescuit,
perque són descomunals.
Una verdulaire de Sabadell: Dispensarà,
però ja'ns van envià
lo que'ns envía vostè.
Pitus: Són mòlt rebonics,
i amb uns xistos com aquets
tan perfilats i ben fets,
li jur que'ns tornarem rics.
Clay Vell: Els ha endevinat.
Un tranquil d'Anglès: Clavat.
Pepet de Sant Mori: Exacte.
J. P. Casat de 9:
Lo que'ns envía no és nou,
que és d'una peça en un acte.
Respecte a la solució
l'endevina de debò.
Sempre lasos: No li entenc
el seudònim gaire bé.
De lo altre, li diré
que'l *tto fresco* li encenc,
perquè's veu que és fet d'un fresc
que sab fer broma i te tàctica,
però hi ha falta de pràctica,
no té l'estil papitesc.
Respecte a la solució,
l'endevina de debò.
Pere Brut: Endevinat
el vinticinc. M'ha agradat
la carta que avui m'escriu.
Saludi a la dispesera.
Pepet: Miri pel darrera;
un pagès va ser mòlt viu.
Pere Brut: Seixanta set,
que li serà publicat,
perquè mòlt ens ha agradat.
F P. Un de Fal 7:
Ha trobat la solució;
i respecte al seu treball
li diré que al cap d'avall
me sembla que és bastant bo.
A un tranquil de la colla
L'Esclop: Justos! Encertat.
Joan t De tot plegat
ja'n tirarà un troç a l'olla.

Imp. J. Nova - Barcelona

L'HUMOR ESTRANGER

Ell.—L'automòbil a la seva disposició.
Ella.—No, perquè si hi pujo hi estaré jo.

La senyora.—Ai, a mi el gat m'enamora!
Cambrer.—Una racció de conill per la senyora.

Ella.—He estat sis hores sense coneixement.
Ell.—Un desmai?
Ella.—Dormint profondament.

La Ciencia ha donat un pàs gegantí

Les eminencies mèdiques reconeixen amb unanimitat les excel·lentes propietats curatives de la **Injecció SYRGOSOL**, i la consideren com el remei ideal de la blenorragia (purgacions). Se garantitza l'acció immediata i sense dolor

DE VENDA

En les Farmacies de la Cruz, Segalà, Alsina, Casellas, Serra, etc.

Enviu gratuit a qui ho sol·liciti de l'interessant folleto «La Blenorragia y su tratamiento» dirigint-se a **SYRGOSOL**, Rambla de les Flors, 8, farmacia.

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eficacia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian per a curar la **Blenorragia** en totes ses manifestacions, **Cistitis, Albúmina, Incontinencia d'orina** i altres. Mètode senzill i econòmic.

Avís IMPORTANT: Per a evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament per a dit objecte.

VENDA En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions i consultes a **Farmacia SOL, Cortes, 608** (cantonada Balmes). BARCELONA.

‖CAVALLERS‖

Per preservatius bons, baratos i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

EXCELSIOR Rambla del Centro, 34 American Bar

Barman Mr. Urban du Monica de París
Orquestra S. Ginés
Boxa, professeur de tango Príncipe de Cuba
Lloc on s'hi reuneix l'«élite» barcelonina

Impotencia Debilitat sexual, perdues, etc. Curació per un nou procedi-ment. Rès de medicaments!

Calvos Els joves que'ls hi cau el cabell i es tornen calvos poden recuperar la seva cabellera i no aparentaràn més edat de la que tenen. Rès de *crece-pelos* ni altres histories!

Clínica de terapéutica física. — Rambla del Centre, 7, principal (davant del Liceu). — De set a vuit

CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

Fiels al compromís contret amb el públic de sostenir unes grans rebaixes durant la guerra, no tant sols no seràn augmentats dits preus sinó beneficiar-los amb la diferencia del canvi.

Nota de preus d'algunes seccions

Gorres angleses de gran «chic», a 0'75 i 0'95 ptas.
Camises blanques i de color, amb coll, punys i corbata, a 1'45 i 2'95.
Sabates de gran «chic», forma americana, a 10'95.
Tratges d'estiu, forma elegant, a 6'95.
Tratges llanilla a 12'95, 20, 25, 30, 35 i 40 pessetes els més superiores.
Mitjons forts i de durada, 3 parells per 0'95.
Corbates al preu que vulguin.
Impermeables anglesos a preus incompetibles.

Tenim observat que quan més reduim les nostres ganancies més augmenten les nostres vendes.

NOTA.—Remetem catàleg, mostres, un centímetre i un sistema especial que permet pendre's la mida un mateix, mitjançan l'enviu de 0'30 en segells.

100,000 BERRETS DE PALLA DES DE 1'75 Ptes.

La **Casa Bastida** regala estampilles verdes per a facilitar a tots els séus clients el posseir un xalet de sa propietat i a la vegada en sorteja un pel séu compte.

—Amb en Lluc, aon vau anar?
—Ai! A tocâ el flaviol.
—Dones mira, si el vol tocar digues-li que'l toqui sol.